

82
ли, завърза отчаяна ръчна борба с защитниците, мнозина видяха как една яка планинка захвърли счупеното си копие и започна бран със зъби и нокти, не позволявайки на ромееца да развее византийското знаме връз българската твърдина, докато бранниците от съседната бойница дотичаха и помогнаха да се отблъснат нападателите, които непрестанно се изливаха от площадките и стълбите на подемните машини. ~~Щитоносците едва успяваха да з~~

Щитоносците едва успяваха да закрият гялото на Асена, който обикаляше всички бойници и често сам взимаше лъка от ръцете на някой войник, за да посиг бръмчаща, смъртоносна стрела към някой дързък нападател. Ала малцина знаеха, че леките рани, които Асен беше получил, в същност го измъчваха повече, отколкото той си даваше вид, че ги понася с насмешка, бавно заздравяващи, отнимащи покой на нощите и кратките му почивки.

Той ядеше само това, което бе определено за всеки други жители от обсадената крепост, спеше заедно с войниците, не се делеше за миг от войводите.

Може би верни изпитващи бяха успели вече да научат, че храните в Ловеч са ~~вече~~ на привършване, че българите се държат само благодарение на личното присъствие на храбрия Асен. Ала Исак Ангел ^{де} нямаше повече търпение да чака. В началото на лятото той почна ^{де} изтегля войските си по посока на равното Загоре. Българите възликуваха. Врагът се отиваше без решителна победа, за която бе възмечтал. Мирът щеше да се сключи, ала в полза на българите. Техните условия щяха да бъдат основа за преговорите. Императорът на Византия бе разбрал, че ще трябва да се помири с неизбежното: да признае на полуострова новата държава.

Възкръсналото второ царство на гордите българи.

^{непрезвидена смърт}
Все пак, една ~~неопределено събитие~~ се намеси и промени развоя на събитията.